

Truyện Kiều

Nguyễn Du

Trăm năm trong cõi người ta,
Chữ tài chữ mệnh khéo là
ghét nhau. Trải qua một cuộc
bể dâu, Những điều trông
thấy mà đau đớn lòng. Lạ gì bỉ
sắc tư phong, Trời xanh quen thói
má hồng đánh ghen. Cảo thơm
lần giở trước đèn, Phong tình có
lục còn truyền sử xanh. Rằng năm
Gia Tĩnh triều Minh, Bốn phương
phẳng lặng, hai kinh vững vàng.
Có nhà viên ngoại họ Vương, Gia
tư nghĩ cũng thường thường bực
trung. Một trai con thứ rất lòng,
Vương Quan là chữ, nổi dòng nho
gia.

Đầu lòng hai ả tố nga, Thúy
Kiều là chị, em là Thúy Vân. Mai
cốt cách, tuyệt tinh thần, Một
người một vẻ, mười phân vẹn
mười. Vân xem trang trọng khác
vời, Khuôn trăng đầy đặn, nét ngài
nở nang. Hoa cười ngọc thốt đoan
trang, Mây thua nước tóc, tuyết
nhường màu da. Kiều càng sắc
sảo, mặn mà, So bề tài, sắc, lại là
phần hơn. Làn thu thủy, nét xuân
sơn, Hoa ghen thua thắm, liễu hờn
kém xanh. Một, hai nghiêng nước
nghiêng thành, Sắc đành đòi một,
tài đành họa hai. Thông minh vốn
sẵn tư trời, Pha nghề thi họa, đủ
mùi ca ngâm. Cung thương lầu
bạc ngũ âm, Nghề riêng ăn đứt Hồ
cầm một trương. Khúc nhà tay lựa
nên chương, Một thiên bạc mệnh,
lại càng não nhân. Phong lưu rất
mực hồng quần, Xuân xanh sập xỉ
tới tuần cập kê. Êm đềm trướng rủ
màn che, Tường đông ong bướm
đi về mặc ai. Ngày xuân con én
đưa thoi, Thiều quang chín chục
đã ngoài sáu mươi.

Cỏ non xanh tận chân trời,
Cành lê trắng điểm một vài bông
hoa. Thanh minh trong tiết tháng
ba, Lễ là tảo mộ, hội là đạp Thanh.
Gần xa nô nức yến anh, Chị em
sắm sửa bộ hành chơi xuân. Dập
diu tài tử, giai nhân, Ngựa xe như
nước áo quần như nêm. Ngổn
ngang gò đồng kéo lên, Thoi vàng
vó rắc tro tiền giấy bay. Tà tà bóng
ngả về tây, Chị em thơ thẩn dan

tay ra về. Bước dần theo ngọn tiểu
khê, Lần xem phong cảnh có bề
thanh thanh. Nao nao dòng nước
uốn quanh, Dịp cầu nho nhỏ cuối
ghềnh bắc ngang.

Sè sè nầm đất bên đàng, Dầu
dầu ngọn cỏ nửa vàng nửa xanh.
Rằng: Sao trong tiết thanh minh,
Mà đây hương khói vắng tanh thế
mà? Vương Quan mới dẫn gần xa:
Đạm Tiên nàng ấy xưa là ca nhi.
Nổi danh tài sắc một thì, Xôn xao
ngoài cửa hiem gì yến anh. Kiếp
hồng nhan có mong manh, Nửa
chùng xuân thoát gẫy cành thiên
hương. Có người khách ở viễn
phương, Xa nghe cũng nức tiếng
nàng tìm chơi. Thuyền tình vừa
ghé tới nơi, Thì đã trâm gãy bình
rơi bao giờ. Bồng không lạnh
ngắt như tờ, Dầu xe ngựa đã rêu
lờ mờ xanh. Khóc than khôn xiết
sự tình, Khéo vô duyên ấy là mình
với ta.

Đã không duyên trước chẳng
mà, Thì chi chút ước gọi là duyên
sau. Sấm xanh nệp tử xe châu,
Vùi nông một năm mặc dầu cỏ
hoa. Trải bao thổ lặn ác tà, Ấy mỗ
vô chủ, ai mà viếng thăm! Lòng
đâu sẵn mối thương tâm, Thoát
nghe Kiều đã đắm đắm châu sa.

Đau đớn thay phận đàn bà!
Lời rằng bạc mệnh cũng là lời
chung. Phũ phàng chi bấy hoá
công, Ngày xanh mòn mỏi má
hồng phôi pha. Sống làm vợ
khấp người ta, Khéo thay thác
xuống làm ma không chồng. Nào
người phượng chạ loan chung,
Nào người tích lục tham hồng
là ai? đã không kẻ đoái người
hoài, Sẵn đây ta kiếm một vài nén
hương.

Gọi là gặp gỡ giữa đường,
Họa là người dưới suối vàng biết
cho. Lầm rầm khăn khứa nhỏ to,
Sụp ngồi vài gập trước mỗ bước
ra. Một vùng cỏ áy bóng tà, Gió
hiu hiu thổi một vài bông lau. Rút
trâm sẵn giắt mái đầu, Vạch da
cây vịnh bốn câu ba vắn. Lại càng
mê mẩn tâm thần Lại càng đứng
lặng tần ngần chẳng ra. Lại càng

ủ dột nét hoa, Sầu tuôn đứt nối,
châu sa vắn dài. Vân rằng: Chị
cũng nực cười, Khéo dư nước
mắt khóc người đời xưa. Rằng:
Hồng nhan tự thuở xưa, Cái điều
bạc mệnh có chừa ai đâu? Nỗi
niềm tưởng đến mà đau, Thấy
người nằm đó biết sau thế nào?
Quan rằng: Chị nói hay sao, Một
lời là một vận vào khó nghe. ở
đây âm khí nặng nề, Bóng chiều
đã ngả đậm về còn xa. Kiều
rằng: Những đáng tài hoa, Thác
là thể phách, còn là tinh anh, Để
hay tình lại gặp tình, Chờ xem ắt
thấy hiển linh bây giờ.

Một lời nói chứa kíp thua,
Phút đầu trận gió cuốn cờ đến
ngay. ào ào đổ lộc rung cây,
ở trong dường có hương bay ít
nhiều. Đè chùng ngọn gió lần
theo, Dầu giầy từng bước in rêu
rành rành. Mắt nhìn ai nấy đều
kinh, Nàng rằng: Này thực tình
thành chẳng xa. Hữu tình ta lại
gặp ta, Chớ nề u hiển mới là
chị em. Đã lòng hiển hiện cho
xem, Tạ lòng nàng lại nổi thêm
vài lời. Lòng thơ lai láng bồi hồi,
Gốc cây lại vạch một bài cổ
thi. Dừng dằng nửa ở nửa về,
Nhạc vàng đâu đã tiếng nghe
gần gần.

Trông chừng thấy một văn
nhân, Lóng buông tay khấu
bước lần dặm băng. để huê lưng
túi gió trắng, Sau chân theo một
vài thằng con con. Tuyệt in sắc
ngựa câu giòn, Cỏ pha màu áo
nhuộm non da trời. Nẻo xa mới
tỏ mặt người, Khách đà xuống
ngựa tới nơi tự tình.

Hài văn lần bước dặm xanh,
Một vùng như thể cây quỳnh
cành dao. Chàng Vương quen
mặt ra chào, Hai Kiều e lệ nép
vào dưới hoa. Nguyên người
quanh quất đầu xa, Họ Kim tên
Trọng vốn nhà trâm anh. Nền
phú hậu, bạc tài danh, chương
nết đất, thông minh tính trời.
Phong tư tài mạo tốt vời, Vào
trong phong nhã, ra ngoài hào
hoa.

Truyện Kiều

Nguyễn Du

Trăm năm trong cõi người ta, Chữ tài chữ mệnh khéo là ghét nhau. Trải qua một cuộc bể dâu, Những điều trông thấy mà đau đớn lòng. Lạ gì bi sắc tư phong, Trời xanh quen thói má hồng đánh ghen. Cáo thơ lần giờ trước đèn, Phong tình có lục còn truyền sử xanh. Rằng năm Gia Tĩnh triều Minh, Bôn phương phẳng lặng, hai kinh vững vàng. Có nhà viên ngoại họ Vương, Gia tư nghĩ cung thường thường bực trung. Một trai con thứ rất lòng, Vương Quan là chữ, nổi dòng nho gia.

Đầu lòng hai ả tố nga, Thúy Kiều là chị, em là Thúy Vân. Mai cốt cách, tuyết tinh thần, Một người một vẻ, mười phân vẹn mười. Vân xem trang trọng khác vời, Khuôn trăng đầy đặn, nét ngài nở nang. Hoa cười ngọc thốt đoan trang, Mây thua nước tóc, tuyết nhường màu da. Kiều càng sắc sảo, mặn mà, So bề tài, sắc, lại là phần hơn. Làn thu thủy, nét xuân sơn, Hoa ghen thua thắm, liễu hờn kém xanh. Một, hai nghiêng nước nghiêng thành, Sắc đành đòi một, tài đành họa hai. Thông minh vốn sẵn tư trời, Pha nghề thi họa, đủ mùi ca ngâm. Cung thương lâu bạc ngũ âm, Nghề riêng ăn đứt Hồ cầm một trương. Khúc nhà tay lựa nên chương, Một thiên bạc mệnh, lại càng náo nhân. Phong lưu rất mực hồng quần, Xuân xanh sắp xỉ tới tuần cập kê. Êm đềm trướng rủ màn che, Tường đông ong bướm đi về mặc ai. Ngày xuân con én đưa thoi, Thiều quang chín chục đã ngoài sáu mươi.

Cỏ non xanh tận chân trời, Cành lê trắng điểm một vài bông hoa. Thanh minh trong tiết tháng ba, Lễ là tảo mộ, hội là đạp Thanh. Gần xa nô nức yến anh, Chị em sắm sửa bộ hành chơi xuân. Dập dìu tài tử, giai nhân, Ngựa xe như nước áo quần như nêm. Ngõn gang gò đồng kéo lên, Thoi vàng vó rắc tro tiền giấy bay. Tà tà bóng ngả về tây, Chị em thơ thẩn dan tay ra về. Bước dần theo ngọn tiểu khê, Lần xem phong cảnh có bề thanh thanh. Nao nao dòng nước uốn quanh, Dịp cầu nho nhỏ cuối ghềnh bắc ngang.

Sè sè nắm đất bên đàng, Dầu dầu ngọn cỏ nửa vàng nửa xanh. Rằng: Sao trong tiết thanh minh, Mà đây hương khói vắng tanh thế mà? Vương Quan mới

dẫn gần xa: Đạm Tiên nàng ấy xưa là ca nhi. Nổi danh tài sắc một thì, Xôn xao ngoài cửa hiem gi yên anh. Kiếp hồng nhan có mong manh, Nửa chừng xuân thoát gãy cành thiên hương. Có người khách ở viễn phương, Xa nghe cũng nức tiếng nàng tìm chơi. Thuyền tình vừa ghé tới nơi, Thì đà trăm gãy bình rơi bao giờ. Buồng không lạnh ngắt như tờ, Dầu xe ngựa đã rêu lờ mờ xanh. Khóc than khôn xiết sự tình, Khéo vô duyên ấy là mình với ta.

Đã không duyên trước chẳng mà, Thi chi chút ước gọi là duyên sau. Sấm xanh nếp tử xe châu, Vui nồng một nắm mặc dầu cỏ hoa. Trải bao thỏ lặn ác tà, Ấy mờ vô chủ, ai mà viếng thăm! Lòng đâu sẵn mối thương tâm, Thoát nghe Kiều đã đắm đắm châu sa.

Đau đớn thay phận đàn bà! Lời rằng bạc mệnh cũng là lời chung. Phủ phàng chi bấy hoá công, Ngày xanh mòn mỏi má hồng phôi pha. Sông làm vợ khắp người ta, Khéo thay thác xuống làm ma không chông. Nào người phượng chạ loan chung, 90.. Nào người tích lục tham hồng là ai? đã không kẻ đoái người hoài, Sẵn đây ta kiếm một vài nén hương.

Gọi là gặp gỡ giữa đường, Họa là người dưới suối vàng biết cho. Lầm rầm khẩn khứa nhỏ to, Sụp ngói vài gát trước mỏ bước ra. Một vùng có áy bóng tà, Gió hiu hiu thổi một vài bông lau. Rút trâm sẵn giắt mái đầu, Vạch da cây vịnh bốn câu ba vắn. Lại càng mê mẩn tâm thần Lại càng đứng lặng tẩn ngẩn chẳng ra. Lại càng ủ dột nét hoa, Sầu buồn đứt nỗi, châu sa vắn dài. Vân rằng: Chị cũng nức cười, Khéo dư nước mắt khóc người đời xưa. Rằng: Hồng nhan tự thừ xưa, Cái điều bạc mệnh có chừa ai đâu? Nỗi niềm tưởng đến mà đau, Thấy người nằm đó biết sau thế nào? Quan rằng: Chị nói hay sao, Một lời là một vắn vào khó nghe. ở đây âm khí nặng nề, Bóng chiều đã ngả đậm về còn xa. Kiều rằng: Những đấng tài hoa, Thác là thể phách, còn là tinh anh, Để hay tình lại gặp tình, Chờ xem ắt thấy hiển linh bây giờ.

Một lời nói chứa kịp thưa, Phút đâu trận gió cuốn cờ đến ngay. ào ào đổ lộc rung cây, ở trong đường có hương bay ít nhiều. Đè chừng ngọn gió lần theo, Dầu giầy từng bước in rêu rành rành. Mắt

nhìn ai nẩy đều kinh, Nàng rằng: Này thực tình thành chẳng xa. Hữu tình ta lại gặp ta, Chớ nề u hiển mới là chị em. Đã lòng hiển hiện cho xem, Tạ lòng nàng lại nổi thêm vài lời. Lòng thơ lai láng bồi hồi, Gốc cây lại vạch một bài cổ thi. Dùng dằng nửa ở nửa về, Nhạc vàng đầu đã tiếng nghe gần gần.

Trông chừng thấy một văn nhân, Lông buồng tay khâu bước lần dặm băng. đề huề lưng túi gió trăng, Sau chân theo một vài thằng con con. Tuyệt in sắc ngựa câu giòn, 140.. Có pha màu áo nhuộm non da trời. Nẻo xa mới tỏ mặt người, Khách đà xuống ngựa tới nơi tự tình.

Hài vắn lần bước dặm xanh, Một vùng như thể cây quỳnh cành dao. Chàng Vương quen mặt ra chào, Hai Kiều e lệ nép vào dưới hoa. Nguyễn người quanh quất đầu xa, Họ Kim tên Trọng vốn nhà trâm anh. Nền phú hậu, bạc tài danh, chương nét đất, thông minh tính trời. Phong tư tài mạo tốt vời, Vào trong phong nhã, ra ngoài hào hoa.

Chung quanh vấn đất nước nhà, Với Vương Quan trước vẫn là đồng thân. Vẫn nghe thơm nức hương lân, Một nền đồng Tước khoá xuân hai Kiều. Nước non cách mấy buồng thêu, Những là trộm nhớ thăm yêu chốc mộng. May thay giải cấu tương phùng, Gặp tuần đồ lá thoả lòng tìm hoa. Bóng hồng nhác thấy nẻo xa, Xuân lan thu cúc mặn mà cả hai. Người quốc sắc, kẻ thiên tài, Tinh trong như đã, mặt ngoài còn e.

Chập chờn cơn tình cơn mê. Rồn ngòi chẳng tiện, dứt về chín khôn. Bóng tà như giục cơn buồn, Khách đà lên ngựa, người còn ghé theo. Dưới cầu nước chảy trong veo, Bên cầu tơ liễu bóng chiều thướt tha. Kiều từ trở gót trướng hoa, Mặt trời gác núi chiêng đà thu không. Mảnh trăng chênh chếch dòm song, Vàng gieo ngăn nước, cây lồng bóng sân. Hài đường là ngọn đông lân, Giọt sương gieo nặng cảnh xuân la đà.

Một mình lặng ngắm bóng nga, Rộn đường gần với nổi xa bởi bờ: Người mà đến thế thì thôi, Đời phồn